

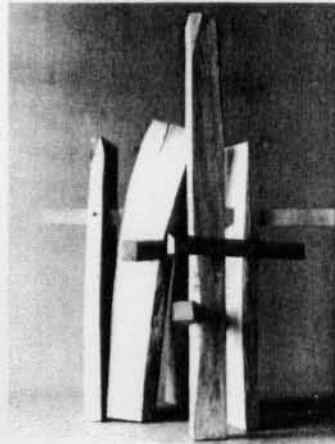
Διεθνείς Έκθέσεις

Του Τώνη Σπητέρη

Από την Έκθεση σύγχρονης Τουρκικής Τέχνης στο Δημοτικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

Exhibition of Contemporary Turkish Art - Municipal Museum of Contemporary Art.

1
Zühtü Müridoglu: Οι στήλες.
Zühtü Müridoglu: Columns.

1

2

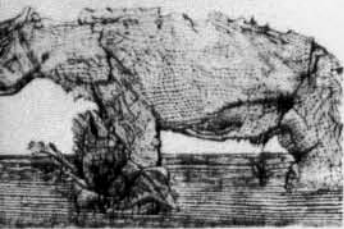
Από την Έκθεση της Χετιττικής Τέχνης (Pellé Palais, Παρίσι).
Exhibition of Hittite Art (Pellé Palais, Paris).

Μετόπη με δύο πολεμιστές. 6ος αιώνας π. Χ.
Metope with two warriors - 6th Cent. B.C.

International Exhibitions

By Tony Spiteris

Από την Έκθεση του Max Ernst στην Γκαλερί «Le Point Cardinal».
Max Ernst, Exhibition Gallerie «Le Point Cardinal».

Φυσική Ιστορία Έκθεση Jeane Bucher, 1926. Πινάκ 32,5 X 50 No 6 του καταλόγου Max Ernst «Γραπτά και Λιθογραφίες». Φωτ. Jacqueline Hyde.

Natural History. Published by Jeane Bucher, 1926. Plate of the Catalogue XXVIII 32,5 X 50 No 6.

Από το Salon των Καινούργιων Πραγματικών.
Salon des Réalités Nouvelles.

3
Alex Istrati: Γιούθησα, 1963. Ααβί. Φωτ. Aurel Bauh.
Alex Istrati: Composition, 1963. Oil. Phot. Aurel Bauh.

4
Natalia Dumitrescu: Μαύρο και μπλέ, 1962. 200 X 200. Φωτ. Aurel Bauh.
Natalia Dumitrescu: Black and blue, 1962. Phot. Aurel Bauh. 200 X 200.

5
Θεόδωρου: Σφαγή. No 1, 1963.
Theodorou: Slaughter. No. 1, 1963.

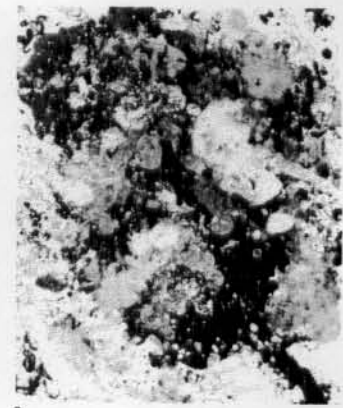
Οι δύο μήνες που πέρασαν σημείωσαν, όπως συνήθως κάθε χρονιά, μια σχετικά ζωηρότερη καλλιτεχνική κίνηση απ' ό,τι οι προηγούμενοι. Έξακολουθεί όμως να υπάρχει η γενική χαλάρωση του ρυθμού και αριθμού των εκθέσεων, αντίκτυπος της οικονομικής κρίσης που περνάει ο τόπος. Δεν είναι άλλωστε, «προνόμιο» μονάχα της Γαλλίας. Η κατάσταση διαγράφεται πολύ σοβαρότερη στην Ιταλία όπου έγινε για μια στιγμή λόγος, ακόμα και την Biennale της Βενετίας να καταργήσουν έφετος.

Η Γερμανία και η Αγγλία δε δρiscονται σε καλύτερη μοίρα. Η κατάσταση δε φαίνεται να θέλει να δελτιωθεί και απ' ό,τι λέγουν διάφοροι διευθυντές γκαλερί, προβλέπεται μια πιθανή μεγαλύτερη κίνηση για την άρχη της προσεχούς σεζόν, τόν έρχόμενον Οκτώβρη. Μέσα σ' αυτές όχι και τόσο ρόδινες συνθήκες, οι εκθέσεις δεν παρουσιάζουν γενικά και μεγάλο ενδιαφέρον. Πολλές ομαδικές με τα στόκ που έχει η κάθε γκαλερί και λιγοστές ατομικές, τα συνηθισμένα σαλόν και ορισμένες αξιολογες μεγάλες κρατικές εκδηλώσεις.

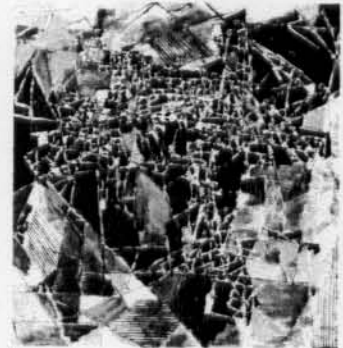
Μετά από την Έκθεση Μεσαιωνικής Γιουγκοσλαδικής τέχνης, την περσινή Έκθεση «Βουλγαρικής τέχνης», με βυζαντινές εικόνες και κλασικά ελληνικά έργα, ήρθε η σειρά και των άλλων γειτόνων μας, των Τούρκων, να παρουσιαστούν στο διεθνές προσκήνιο. Δυο παράλληλες εκδηλώσεις αποτέλεσαν το κέντρο του ενδιαφέροντος των Παρισινών για εβδομάδες ολόκληρες: η μια «Σύγχρονης Τουρκικής Τέχνης» (Δημοτικό μουσείο σύγχρονης τέχνης) οργανώθηκε από το τουρκικό Ύπουργείο Παιδείας με τη συμπαράσταση του γνωστού Γάλλου κριτικού Jacques Lassaigne, που είχαν καλέσει ειδικά στην Τουρκία για την επιλογή των εκθετών. Σε χαμηλή ποιοτική στάθμη, με έντονες παρισινές επιδράσεις, δεν παρουσιάζει απολύτως κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Αντίθετα, η δεύτερη «Χετιττικής τέχνης» (Art Hittite) αποτέλεσε ένα από τα με-

γάλα γεγονότα της σεζόν. Άριστα οργανωμένη και παρουσιασμένη σεμνά και τέλεια, γυρίζει την Εύρωπη (Βερολίνο, Βρυξέλλες, Παρίσι και τώρα πηγαίνει στη Ρώμη) και γίνεται εμπρακτα ο πιο εύγλωττος πρεσβευτής των γειτόνων μας. Μεγάλο μάθημα για την Ελλάδα που ως τώρα περιορισμένη και δέσμια μιάς μυωπικής πολιτικής, αφήνει αδιάφορη το προβάδισμα σε άλλα έθνη, σ' έναν τόμο όπου πολλά θα μπορούσε να πραγματοποιήσει. Η Έκθεση περιλάμβανε 277 κομμάτια, μεγάλα και μικρά γλυπτά, κεραμικά, όρειχάλκινα και χρυσά αντικείμενα, κλπ. Χρονολογούνται από την ΣΤ' χιλιετηρίδα π. Χ. ως τον ΣΤ' αιώνα π. Χ.

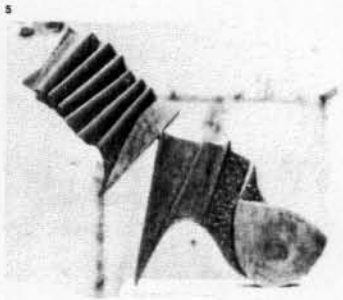
Αν μās επιτρέπεται να παραφράσουμε το «Σαλόν των Καινούργιων Πραγματικότητων» (Réalités Nouvelles) θα το τιτλοφορούσαμε «Έπικειδίο για ένα σαλόν παλαιών πραγματικότητων» (Requiem pour un salon de Réalités anciennes). Είναι, πράγματι, πολύ δύσνηρό να έχεις να διαπιστώσεις ακόμα μιά φορά τόσο έχει παλιώσει αυτός ο μουσειακός τύπος ομαδικής έκθεσης (6λ. και δικιά μας «Πανελλήνιο»), που δεν προσφέρει στο καινό παρά θλιβερά αναμνησμάτα, χιλιάδες μέτρα τοίχου με εκατοντάδες έργα, κακοκρεμασμένα συνήθως, των ίδιων και των αυτών καλλιτεχνών που έχει κανείς την ευκαιρία να δει και να ξαναδει πολλές φορές το χρόνο σε παρόμοιες εκδηλώσεις. Μιά λύση και υποδείξεις για ανανέωση δεν είναι εύκολες. Πάντως η τελευταία «Μπιεννάλε των Νέων του Παρισιού», παρ' όλες τις αδυναμίες της έδινε αναμφισβήτητα έναν άλλον τόνο και άνοιγε καινούργιες προοπτικές. Νομίζουμε, πράγματι, πως όπως γίνονται συνήθως τα σαλόν σήμερα, με την ανάμιξη όλων των τάσεων και με τόν υπερβολικό φόρτο εκθεμάτων, δεν παρουσιάζουν στην καλύτερη περίπτωση παρά ένα περιωρισμένο ενδιαφέρον. Ζούμε σε μια εποχή που ζητάει τη «σύνθεση». Και στην περίπτωση μας διαπιστώθηκε πως μόνες οι πλα-

3

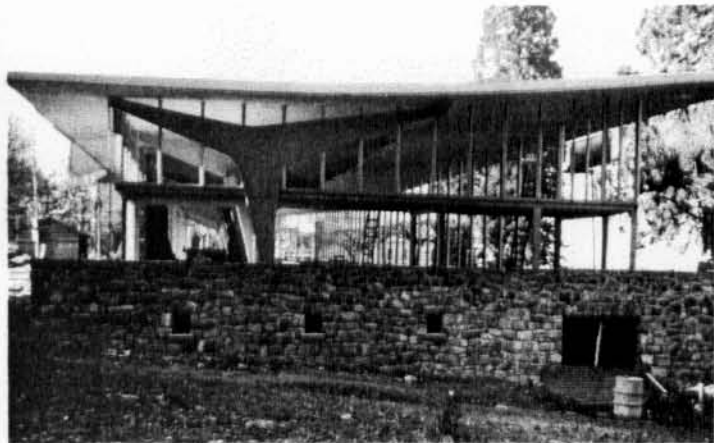

4

5

6
 Ξηλιτό στο Nancy. 1954.
 House at Nancy. 1954.

7
 Πηγή μεταλλικού νερού Cachal στο Evian, 1955.
 Spa Cachal. 1955.

στικές τέχνες δε συμπληρώνουν σήμερα όλες τις απαιτήσεις μας. Ή κάθε τέτοια έκθεση χρειάζεται λοιπόν να πλαισιώνεται με άλλες συγγενικές και παρεμφερείς εκδηλώσεις, ώστε ο επισκέπτης να μπορεί εύκολα να εξοικειώνεται μέσα σ' ένα κλίμα που αντιπροσωπεύει την όλη πνευματική και καλλιτεχνική ατμόσφαιρα μιάς όρισμένης εποχής.

Οι οργανωτές του «Σαλόν των Καινούργιων Πραγματικότητας» θέλησαν να παρουσιάσουν αυτή τη φορά, μιάν εικόνα των επιτευγμάτων μιάς γενιάς (1948-1960). Γι' αυτό έρριξαν το βάρος στις δυο κύριες αντιπροσωπευτικές τάσεις της περιόδου αυτής, τη «γεωμετρική» και τη «λυρική αφαίρεση». Ήδη η πρόθεση και η τοποθέτηση του προβλήματος κυοφορούσε τα σπέρματα ενός εξοφλημένου απολογισμού, αλλά και η ανασκόπηση που έγινε ήταν ανεπαρκής εφόσον έλειπαν οι κυριώτεροι εκπρόσωποι των ρευμάτων αυτών και το σύνολο, με τα δεύτερης και τρίτης κατηγορίας έργα και τη μετάθεση αξιών που είχαν σαν αποτέλεσμα, έφερναν μιά μεγάλη σύγχυση στο κοινό. Ήξαιρεση αποτελούσαν όρισμένα κομμάτια όπως των Istrati, J. Miotte, Dumitresko, Arnal, των γεωμετρικών Olin και Dewasne, τα γλυπτά των Pierluca, Jacobsen, Veysset και Lipsi. Συμμετείχαν στην έκθεση και οι δικοί μας Θεόδωρος και Σκλάβος στη γλυπτική και ο Ν. Κεσανλής στη ζωγραφική.

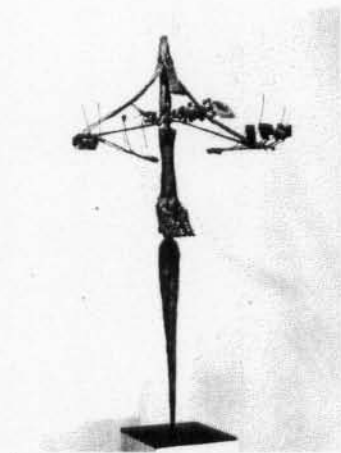
Οι οργανωτές του σαλόν «Ζωγράφοι μάρτυρες του καιρού τους» (Peintres témoins de leur temps) (Μουσείο Galliera) έπρότειναν έφετος στους συμμετέχοντες σά θέμα πώς βλέπουν τον «Έρωτα» στην εποχή μας. Άθνατο και πάντα ζωντανό θέμα, παλιό όσο κ' η ιστορία της ανθρωπότητας, που έδωσε την ευκαιρία σε μεγάλους καλλιτέχνες να ξεπεράσουν το στάδιο του γλυκασμού και να πραγματοποιήσουν πραγματικά άριστουργήματα (Watteau, Toulouse-Lautrec, Renoir, Kokoschka, κ. ά.). Οι σύγχρονοί μας δεν βλέπουν φαίνεται παρά το περιγραφικό μέρος, που συχνά

στούς παραστατικούς, φτάνει αν μη τι άλλο στο χυδαίο. Καμιά πενηνταριά περιπτώσεις, σε όλες τις δυνατές στάσεις και καμιά δεκαπενταριά γυναικεία γυμνά υπό την ύψηλη προστασία μιάς προσωπογραφίας του έθνικού προϊόντος «B.B.» από τον Van Dongen, αποτελούν τον σκανδαλώδη απολογισμό —κι από ποιοτική κυρίως πλευρά— της έκθεσης αυτής με τις τόσες αξιώσεις.

Το «Σαλόν των Νέων Ζωγράφων» (Δημοτικό μουσείο σύγχρονης τέχνης) (Salon de la Jeune peinture) κράτησε στο σύνολό του τις υποσχέσεις του. Όσοι λαβαίνουν μέρος είναι κάτω από τα 40, είναι συνεπώς σε μιά ηλικία που δίνει ή σχετικές έγγυήσεις για το μέλλον ή προτάσεις για κάτι καινούργιο. Σχεδόν όλοι είναι παραστατικοί, εκτός από μιά αϊθουσα των κριτικών που είναι μάλλον απογοητευτική. Οι υπόλοιποι έρωτροπούν ανάμεσα στους απόγονους του Bonnard και του Άγγλου Bacon με όρισμένες αποκλίσεις έντονου κοινωνικού εξπρεσιονισμού (Αργγο, Pachaco, κ. ά.) ή πόπ-άρτ. Δείχνει πάντως μιά ζωντάνια κ' ένα μαχητικό πνεύμα που σ' αυτό δε μάς είχαν συνηθίσει οι τέτοιου είδους εκδηλώσεις.

Ό υπερρεαλισμός κι αυτή τη φορά έδωσε το παρόν με δυο από τους πιο έγκυρους αντιπροσώπους του. Ή γκαλερί «Le point cardinal» παρουσίασε το σύνολο των γραπτών και των χαλκογραφιών του παλαιμαχου σουρεαλιστή Max Ernst. 351 κομμάτια (διβλία, δοκίμια, άρθρα και χαρακτά) αποτελούν την πιο ζωντανή εξομολόγηση και δίνουν το μέτρο, το καλλιτεχνικό ανάστημα και τη βαθειά ανθρώπινη ποίηση του μεγάλου αυτού ζωγράφου.

Ή μεταπήδηση του Matta στη γλυπτική έχει την προϊστορία της, γιατί το 1957 άρχισε να «πλάθει» τά φανταστικά τοτεμικά του ανθρωπόμορφα είδωλα με την ευκαιρία μιάς ένδεχόμενης παραγγελίας για το μέγαρο της UNESCO. Δεν πραγματοποιήθηκε, αλλά ή διάθεση να δρεί

Ή από την Έκθεση του Matta στην Γκαλερί Dragon.
 Exhibition Matta. Galerie Dragon.

8
 Μεγάλη προσωπικότητας. Ύψος 178. 1960
 Phot. Soussse Ohana.
 Personality. Height 178. 1960. Phot. Soussse Ohana.

Ή από την Έκθεση του Καπέρα στην Γκαλερί «J»
 Exhibition Kapera - Galerie «J»

24 Νοεμβρίου 1963. Λειτουργεία 2,52X1,36.
 Phot. Shunk - Kender.
 24th November 1963. Detail 2,52 X 1,36 -
 Phot. Shunk - Kender.

Ή από την Έκθεση του Van Hoeydonck, στην Γκαλερί Iris Clert.
 Exhibition Van Hoeydonck - Galerie Iris Clert.

«Homo Spalliens». Φωτ. Shunk Kender.
 «Homo Spalliens». Phot. Shunk Kender.

Γενική άποψη της Έκθεσης.
General view of Exhibition

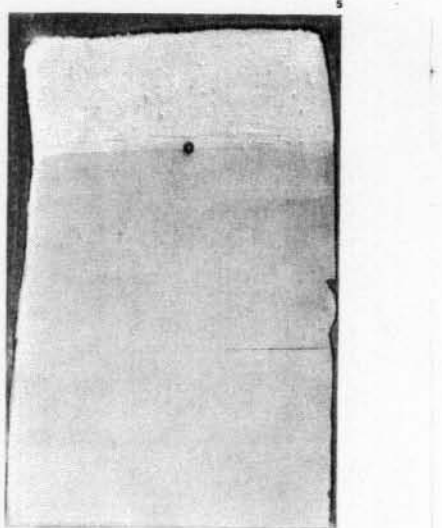
Από την Έκθεση 5 Έλλήνων ζωγράφων στην Γκαλερί «Domest».
Exhibition of 5 Greek Painters - «Domest» Gallerie.

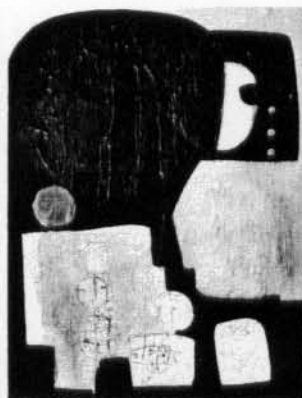
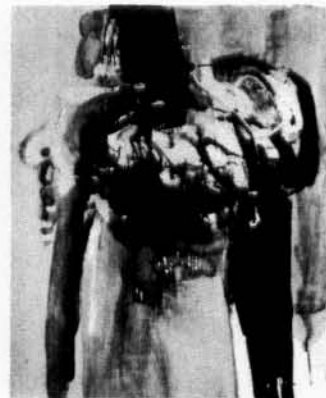
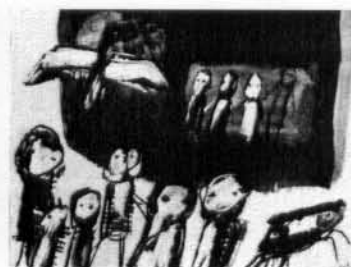
- 1
Δημήτρη Φατούρου. Φιλία, 1963. Λαδί, Collage. Φωτογραφία, 45 X 55.
Dimitris Fatouros - Friendship, 1963 - Oil, Collage, phot. 45 X 55.
- 2
Λίλη Άρλιώτη. Ρυθμοί 4, 1.60 X 90.
Lily Arliotis - Rhythms 4, 1.60 X 90.
- 3
Ν. Σαχίνη. Μεγάλο επεισόδιο, 1962. Λαδί, 1,20 X 1,75.
N. Sachini - Great Episode, 1962 - Oil, 1.20 X 1.75.
- 4
Χρήστος Λεφάκης.
Christos Lefakis.
- 5
Σταμάτη Σταματόπουλου. Σύνθεση 1964.
Stamatis Stamatoopoulos-Composition 1964.

Έναν καινούργιο τρόπο έκφρασης παρέμεινε. Παρουσίασε έτσι στην «Γκαλερί du Dragon» μιά σειρά από γλυπτά που παρ' όλο το περίεργο συναίσθημα που δημιουργούν δεν αποτελούν όμως παρά μιά μεταφορά της ζωγραφικής του οπτικής σε πλαστική μορφή.
Τό σχέδιο αποτελεί συχνά μιά άμεση εξομολόγηση. Διατηρούσα πάντα επιφυλάξεις για τó έργο του γλύπτη Irousteguy. Παρ' όλην τή διαφήμιση που τού έχει γίνει και τήν υπερ-άζια που έχει αποκτήσει, παραμένει ένας μέτριος καλλιτέχνης με ακαδημαϊκή δθεν μοντερνίζουσα αντίληψη και κάποια έφευρετικότητα. Τά σχέδιά του τó φανερώνουν. Περιέργεια και τίποτα περισσότερο εκτός από ένα συναίσθημα θλίψης, προκαλεί και ή «έντομολογική» έκθεση τού κι αυτού τόσο άδικα διάσημου Bernard Buffet (Γκαλερί Garnier). Τήν όψη μουσειακής νεκρόπολης παρουσιάζουν, πράγματι, οι μεγάλες διακοσμητικές (γλυπτές) πεταλούδες και άλλα συναφή έντομα, με τά ζωηρά τους χρώματα κι όλη τή σιδερόφρακτη κατασκευή τους, καθώς και ή ζωολογική συλλογή που δείχνει στους πίνακές του, καλή ίσως για τήν εικονογράφηση διβλίων φυσικής ιστορίας.
Στ ή γραμμή τού «νεορεαλισμού» τού φίλου P. Restany, δύο εκθέσεις. Τού Καρέγα (Γκαλερί J) εκθειάζει τó «ποιητικό» (!) στοιχείο που υπάρχει στα «άρνητικά» τής στοιχειοθέτησης τών εφημερίδων. Μετριώτατο μέσο έμπνευσης, που έχουν εκμεταλλευτεί άλλωστε, με μεγαλύτερη πρωτοτυπία, πολλοί Άμερικάνοι πόπ-άρτ. Ή δεύτερη, στην γκαλερί τής πατριωτίσας μας Iris Clert, τού Βέλγου Van Hoeydonck, που κατασκευάζει γυφωμένες ακέφαλες κούκλες περίεργα διακοσμημένες και τοποθετημένες, που δημιουργούν όμοιογόμενως ένα ιδιαίτερο συναίσθημα τρόμου και άπορίας. Δεν είναι ασφαλώς τέχνη, είναι κάτι άλλο, άλλοκοτο, που προκαλεί μιά αντίδραση, καλή ή κακή, όπως τó πάρεϊς. Δέ σ' αφήνει πάντως άδιάφορο. Κι αυτό είναι πολύ στην πεζή εποχή μας.

Μιά άλλη έκθεση μās μεταφέρει σ' ένα άλλο πεδίο. Τού αρχιτέκτονα Jean Prouvé (Μουσείο Διακοσμητικών τεχνών) που άρχισε από έργα της για νά καταλήξει ένας από τούς μεγαλύτερους δημιουργούς μεταλλικών προκατασκευασμένων κατασκευών. Κατόρθωσε, μετά από σκληρόν άγώνα, νά βιομηχανοποιήσει τήν οίκοδομή κατασκευάζοντας μεταλλικά πανώ και έξαρτήματα, που συναρμολογούνται με πολύ εύκολία και χαμηλό κόστος. Άσύμμετρα και κάπως βαρειά στην όψη, έλαφρά όμως γερά, πρακτικά και λειτουργικά, τά σπίατα του δεν παρουσιάζουν πάντα ένα αισθητικό άποτέλεσμα που νά ικανοποιεί.
Ή κίνηση τών Έλλήνων στάθηκε σημαντική τó δίμηνο αυτό. Έκτός από τή συμμετοχή διαφόρων στά σαλόν που αναφέραμε, τέσσερεις εκθέσεις ως τώρα οργανώθηκαν σε ιδιωτικές γκαλερί και αναγγέλλονται και άλλες.
Ή πρώτη στην «Γκαλερί Domest», πέντε ζωγράφων που ζούν στην Έλλάδα, τής Λίλη Άρλιώτη, τού Χρήστου Λεφάκη, τού Νίκου Σαχίνη, τού Σταμάτη Σταματόπουλου και τού Δημήτρη Φατούρου. Ή έκθεση αυτή με τήν ποικιλία τών εκφράσεων, έδωσε τήν εύκαιρία στο Παρισινό κοινό νά εκτιμήσει και τήν εργασία ώρισμένων καλλιτεχνών που εργάζονται μακριά από τά διεθνή κέντρα, διατηρώντας όμως μιάν ανώτερη ποιοτική στάθμη αναμφισβήτητα καλύτερη από τó μέσον όρον τών εκθέσεων που μās παρουσιάζουν στο Παρίσι.
Ή καινούργια «Γκαλερί Α'» έγκαινίασε τις αΐθουσές της με τήν έκθεση τής γνωστής και στην Έλλάδα ομάδας «Κέντρα» που περιλαμβάνει τó Μιχάλη Βαφειάδη, τó Γιάννη Γαίτη, τó Γιάννη Μάλτζο, τόν Ίάσωνα Μολφέση, τó Γιώργη Τούγια και τή γλύπτρια Γαβριέλα Σίμωνη. Σε διαφορετικά επίπεδα και αντίληψεις εργάζονται τά μέλη της, που στην τωρινή τους παρουσίαση φαίνονται, οι περισσότεροι, άναεωμένοι. Είναι ή περίπτωση τού Μολφέση, τού Τούγια, τού Γαίτη και

της Σίμωσι, ενώ ο Βαφειάδης και ο Μαλτέζος εξακολουθούν την παλιά τους γραμμή. Πάντως στο σύνολό της στάθηκε μια αξιοπρόσεκτη και ποιοτικά καλή έκδηλωση.

Εκτός από τις ομαδικές αυτές εκθέσεις έγιναν και δυο ατομικές του Κώστα Καραχάλιου και του Μάριου Πράσινου.

Είναι η πρώτη ατομική έκθεση που κάνει ο Καραχάλιος στο Παρίσι (Γκαλερί Anderson—Mayer) και η εργασία που παρουσιάζει προκαλεί εντύπωση, τόσο για τον πρωτότυπο τρόπο της έκφρασής του, όσο και για τη διατήρηση ώρισμένων ελληνικών λαϊκών στοιχείων που έχει αφομοιώσει και μεταφέρει σ' ένα επίπεδο καθαρά πλαστικό. Κάποια διακοσμητική διάθεση που τον διακρίνει, θα υπερπηδηθεί ασφαλώς με τον καιρό και τη συνειδητοποίηση των προβλημάτων που τον απασχολούν. Ο Πράσινος (Γκαλερί de France) παρουσιάζει μια καινούργια φάση της δουλειάς του. Δάσκαλος του μαυρόασπρου, με λιτά μέσα, προσπαθεί να ενσωματώσει μια κάποια ανάμνηση της ανθρώπινης μορφής μέσα στο ύψαδο της παλιάς του εργασίας, όχι πάντοτε με επιτυχία. Είναι πάντως μια έντιμη προσπάθεια που αξίζει να εμβαδύνει.

νικών λαϊκών στοιχείων που έχει αφομοιώσει και μεταφέρει σ' ένα επίπεδο καθαρά πλαστικό. Κάποια διακοσμητική διάθεση που τον διακρίνει, θα υπερπηδηθεί ασφαλώς με τον καιρό και τη συνειδητοποίηση των προβλημάτων που τον απασχολούν. Ο Πράσινος (Γκαλερί de France) παρουσιάζει μια καινούργια φάση της δουλειάς του. Δάσκαλος του μαυρόασπρου, με λιτά μέσα, προσπαθεί να ενσωματώσει μια κάποια ανάμνηση της ανθρώπινης μορφής μέσα στο ύψαδο της παλιάς του εργασίας, όχι πάντοτε με επιτυχία. Είναι πάντως μια έντιμη προσπάθεια που αξίζει να εμβαδύνει.

Από την Έκθεση της Ομάδος «Κέντρα» στην Γκαλερί «Α».
From the Exhibition of the group «Kentra» at Gallerie «A».

Μία άποψη από την ατομική έκθεση του Κώστα Καραχάλιου στην Γκαλερί Anderson Mayer.
View of Kostas Karachalios Exhibition - Gallerie Anderson - Mayer.

1
Ιάσωνος Μολφέσιου, ζωγραφική 1964.
Jason Molfessis - Painting, 1964.

2
Γιάννη Γαίτη, ζωγραφική 1964.
John Gaitis - Painting, 1964.

3
Γαβριέλα Σίμωσι, 'Ανάμνηση από ένα Μουσείο. Γύψος, ύψος: 50. 1964.
Gabriella Simossi - Museum Memory - Plaster, height: 50. 1964.

4
Γεωργίου Τούγια, ζωγραφική 1964.
George Tougas - Painting, 1964.

5
Γιάννη Μαλτέζου, ζωγραφική 1964.
John Maltezos - Painting, 1964.

6
Μιχάλη Βαφειάδη, ζωγραφική 1964.
Michael Vafiadis - Painting, 1964.

Από την Έκθεση του Πράσινου στην Γκαλερί De France. Τρυφερή Άνθοδέσμη. 1963.
View of Flower Exhibition - Gallerie De France - Tender Bouquet, 1963.